

Η Ελένη Τσαμαδού συνομιλεί με τη Βούλα Παπατσιφλικιώτη

1.02.2017 | [Συνεντεύξεις](#) |
Βούλα Παπατσιφλικιώτη, Ελένη Τσαμαδού

Κάθε της έργο είναι ένα ταξίδι στο χρόνο και την ιστορία!

Σας επέλεξε η γραφή ή την επιλέξατε; Με τι κόστος;

Και τα δύο. Μεγάλωσα σε ένα σπίτι όπου η ενασχόληση με τη γραφή θεωρούνταν κάτι φυσικό. Ο πατέρας μου παράλληλα με την επαγγελματική ενασχόλησή του ήταν και λογοτέχνης καταξιωμένος. Κλέβοντας χρόνο έγραφε σε ώρες περιέργες, συνήθως στις 5 το πρωί, εις βάρος της υγείας του. Εγώ ευτυχώς δε χρειάστηκε να κάνω κάτι ανάλογο. Όσο καιρό ήμουν δικηγόρος δεν έγραφα. Πίστευα, ίσως και λανθασμένα, ότι δεν μπορεί κανείς να δουλεύει σε δύο κυρίους. Όταν συνταξιοδοτήθηκα, την επομένη ακριβώς ξανάπιασα το γράψιμο που είχα αφήσει πάρα πολλά χρόνια πριν, την εποχή των σπουδών μου.

Τι σημαίνει «γράφω» για σας;

Σημαίνει ένα ταξίδι, μια εμπειρία και μια διαρκής αγωνία αν θα μπορέσω να μεταφέρω στους μελλοντικούς αναγνώστες αυτά που αισθάνομαι και πιστεύω και θέλω να μεταδώσω.

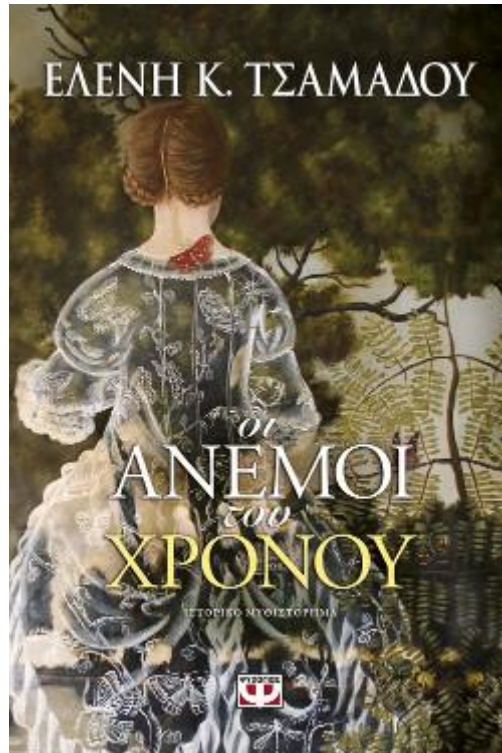
Πιστεύετε ότι κάποιος γεννιέται ή γίνεται συγγραφέας;

Πρέπει να υπάρχει κάτι στο γεννητικό κώδικα κάποιου που σπρώχνει στο γράψιμο, από κει πέρα όμως για να μπορεί να πει ότι έγινε συγγραφέας, χρειάζεται δουλειά, πολύ δουλειά, διάβασμα και συνεχές γράψιμο και σκίσιμο των γραπτών.

Μιλήστε μας για το τελευταίο σας βιβλίο.

Το βιβλίο κινείται σε δύο χρόνους, στο 1999 και στα μέσα και τέλη του δέκατου πέμπτου αιώνα. Μια καλόγρια οδηγεί, μέσα από τη διήγησή της έναν, αρχικά απρόθυμο να την ακολουθήσει, δικηγόρο σε ένα ταξίδι στο χώρο και στο χρόνο, επιδιώκοντας, όπως λέει ν' αλλάξει το ρου της Ιστορίας και να ξαναβρεί την κόρη της που έχασε κατά την Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως. Μέσα από τη διήγηση της μαθαίνουμε εκτός από τη δική της ιστορία και τον μεγάλο έρωτά της, και κάποιες πτυχές της Ιστορίας μας, γνωστές και λιγότερο γνωστές, γνωρίζουμε σημαντικές προσωπικότητες του παρελθόντος, όπως τον Πλήθωνα και τον Βησσαρίωνα, αλλά και τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο και ζούμε τις τελευταίες στιγμές της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Είναι άραγε όλα ένα παιχνίδι του νου ή μπορούμε ή θα μπορέσουμε κάποτε στο μέλλον να ταξιδέψουμε στο χωροχρόνο;

Οι άνεμοι του χρόνου

κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

1453, 1999. Δύο χρονολογίες-ορόσημα. Η πρώτη σηματοδοτεί το τέλος μιας χιλιόχρονης αυτοκρατορίας, η δεύτερη το τέλος μιας χιλιετίας.

Στην Αθήνα τού σήμερα ένας δικηγόρος ακολουθεί μια μυστηριώδη καλόγρια στην πορεία της πίσω στον χρόνο και στον χώρο στην Πελοπόννησο των Φράγκων και των Βυζαντινών Δεσποτών, στα σκλαβοπάζαρα της Μπαρμπαριάς και στην Κωνσταντινούπολη του τέλους.

Παράλληλες ζωές και ιστορίες. Άρχοντες και τυχοδιώκτες, πειρατές και σκλάβοι, γυναίκες τρυφερές και πολεμιστές, σοφοί και ιερωμένοι, πατριώτες και προδότες. Έρωτες χωρίς αύριο. Χαμένα όνειρα και πατρίδες. Το ξύπνημα της ελληνικής συνείδησης, η πρώιμη αναγέννηση στον Μυστρά και η μεταλαμπάδευση της αρχαίας σοφίας στη Δύση. Όλα μπλεγμένα και δεμένα με αόρατες κλωστές στον αργαλειό του χρόνου.

Τι είναι αυτό που συνδέει την Κλαίρη της νιότης, την Ανέζα των Φράγκων, Αγνή των Ελλήνων, με την αλλόκοτη καλόγρια που θέλει να γυρίσει τον χρόνο πίσω για να αλλάξει τον ρου της Ιστορίας; Και ο δικηγόρος; Τι θα κάνει; Θα θελήσει να γυρίσει και αυτός τον χρόνο και ν' αλλάξει κάποιες παλαιότερες αποφάσεις του ή θα επιλέξει να αφήσει τους ανέμους του χρόνου να σκορπίσουν το παρελθόν σαν φύλλα φθινοπώρου;

Ένα ιστορικό μυθιστόρημα γραμμένο με σεβασμό στην Ιστορία, που θα αγαπηθεί και θα συγκινήσει με τις αναφορές σε γνωστές και άγνωστες πτυχές της.

**Μπορείτε να προμηθευτείτε τα βιβλία της Ελένης Τσαμαδού
κάνοντας [κλικ εδώ](#).**

Ποια μοίρα ελπίζετε για αυτό;

Ελπίζω να διαβαστεί και ν' αγαπηθεί.

Έχετε συγκινηθεί με ένα βιβλίο που έχετε διαβάσει;

Φυσικά, αλλά όχι με ένα με πολλά. Έτσι πρόχειρα θυμάμαι το κλάμα που είχα κάνει όταν τελείωσα « Τον «Καιρό του Βουλγαροκτόνου» και το «Στα Μυστικά του Βάλτου» της Δέλτα, ήμουν παιδί ακόμη. Αργότερα, μεγαλύτερη στην εφηβεία, συγκινήθηκα με τον «Μαύρο Άγγελο» του Μίκα Βαλτάρι και φέτος το καλοκαίρι με τη «Σκιά της Πεταλούδας» του Ζουργού. Όπως βλέπετε τα βιβλία έχουν την ικανότητα να με συγκινούν ακόμη παρόλο που έχω δει και ζήσει πολλά. Και τα βιβλία «*Το χνάρι που δεν έσβησε*» της Νοέλ Μπάξερ, «*Η τρικυμία*» της Ιουστίνης Φραγκούλη, «*Τα παλιά ασήμια*» της Μ. Κόντζογλου και «*Οι ψίθυροι του Βαρδάρη*» της Σοφίας Βόϊκου.

Ποια είναι η αγαπημένη σας φράση;

Με δυσκολεύετε λιγάκι. Αυτή που θυμάμαι, έτσι πρόχειρα, είναι μια φράση στο τέλος του «*Μαύρου Άγγελου*» ο ήρωας πεθαίνοντας λέει στον Μωάμεθ

« *Εγώ θα γυρίσω μια μέρα σ' αυτή την Πόλη, εσύ, Μωάμεθ δε θα γυρίσεις ποτέ.* »

Για ποιο λόγο θα σταματούσατε να γράφετε;

Αν έπαυε η έμπνευση να με επισκέπτεται ή αν έχανα τις πνευματικές μου δυνάμεις.

Σας ευχαριστούμε θερμά για την όμορφη συνομιλία μας!

γράφει η [Βούλα Παπατσιφλικιώτη](#)